

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 61/07-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26 Er 2239/2006 z 28. júna 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2006 doručená sťažnosť J. P., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 Er 2239/2006 z 28. júna 2006.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd po rozvoде manželstva sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 18 C 212/00 zo 7. júna 2001 (právoplatným 8. januára 2002) zrušil ich právo spoločného nájmu bytu, za výlučného nájomcu určil žalobkyňu a sťažovateľovi uložil povinnosť byt vypratať v lehote 15 dní po zabezpečení náhradného bytu žalobkyňou.

V následnom exekučnom konaní vypratáním bytu po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podal 19. júna 2006 sťažovateľ námietky proti exekúcii a jej trovám, ktoré okresný súd uznesením sp. zn. 26 Er 2239/2006 z 28. júna 2006 zamietol.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza: *„Uvedené upovedomenie a uznesenie považuje sťažovateľ za arbitrárne nesprávne a aj protiústavné, lebo nimi bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Nespravodlivý súdny proces, ktorý pred okresným súdom prebehol, spočíva v tom, že okresný súd uznal na základe podaných námietok sťažovateľa návrh zmluvy o nájme z leta r. 2002, keď tzv. nájom bytu mala poskytnúť p. H., za takú ktorou údajne bývalá manželka mu poskytla náhradný byt, a preto jeho právo na náhradný byt zaniklo. Bývalá manželka sťažovateľa nepodala návrh na súd, že nárok navrhovateľa na náhradný byt zanikol. Okresný súd preto nemal vydať ani upovedomenie o začatí exekúcie. Už zo zmluvy je však na prvý pohľad zrejmé, že ide o ponuku nájmu (správne má byť prenájmu) iba na 1 rok, čo sťažovateľ nemohol akceptovať, čo súd arbitrárne prehliadol, pretože p. H., ktorá ako dobrá priateľka jeho bývalej manželky nesúhlasila s podnájomom na neurčitý čas, čoho sa sťažovateľ u nej domáhal a čo preukáže pred iným a to okresným súdom, domnieva sa sťažovateľ, že súd túto zmluvu nemohol akceptovať ako zmluvu, ktorou mu jeho bývalá manželka zabezpečila náhradný byt, a preto vôbec nemal povoliť exekúciu a ak ju už povolil (to sťažovateľ nemohol ovplyvniť), tak mal vyhovieť námietkam sťažovateľa.“*

V „doplnení podania“ z 12. septembra 2006 právna zástupkyňa sťažovateľa predložila ústavnému súdu dôkaz, a to kópiu návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý podľa jej vyjadrenia obsahuje nepravdivé údaje, čo odôvodňuje takto: *„... nakoľko do 7. 8. 2006 nebolo môjmu klientovi doručené žiadne tam uvedené písomné upovedomenie ani žiadna*

výzva, ale bola mu doručená až dňa 7. 8. 2006, po vykonanej exekúcii a to realitnou agentúrou H., Zmluva o nájme bytových priestorov v zmysle § 685 a nasl. Obč. zákona ...“.

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu vo veci rozhodol nasledovným nálezom:

„Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 28. 6. 2006 č. k. Er 2239/06, EX 238/06 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

Okresný Košice I. je povinný J. P. vyplatiť 5.302.- Sk do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokátky JUDr. D. S. K.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a spisového materiálu okresného súdu ústavný súd zistil nasledujúce okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Okresný súd po rozvode manželstva sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 18 C 212/00 zo 7. júna 2001 (právoplatným 8. januára 2002) zrušil ich právo spoločného nájmu bytu, za výlučného nájomcu určil žalobkyňu a sťažovateľovi uložil povinnosť byt vypratať v lehote 15 dní po zabezpečení náhradného bytu žalobkyňou.

Žalobkyňa písomnosťou z 1. júla 2002 zaslala sťažovateľovi návrh „zmluvy o nájme“ bytu na dobu určitú (jeden rok) spolu s písomným vyhlásením prenajímateľa o tom, že uzavrie túto zmluvu so sťažovateľom. Sťažovateľ, ako uvádza vo svojej sťažnosti, túto ponuku „nemohol akceptovať“, pretože išlo o ponuku nájmu na dobu jedného roka.

Dňa 15. mája 2006 podala žalobkyňa ako oprávnená návrh na vykonanie exekúcie s pripojeným exekučným titulom, ktorý odôvodnila nasledovne: *«Navrhovateľka v minulosti svoju povinnosť zabezpečenia náhradného bytu splnila, ale odporca odmietol vypratať byt na M. ulici z dôvodov svojich neopodstatnených nárokov. V súčasnej dobe navrhovateľka zabezpečila náhradný byt tak, že pre odporcu uzavrela cestou realitnej agentúry H. sprostredkovaciu zmluvu na náhradný byt na ul. Č. v K.: Ide o „Zmluvu*

o nájme bytových priestorov v zmysle § 685 a nasl. Obč. zákona“. Odporca J. P., sa po nastahovaní bude môcť sám rozhodnúť na akú dobu si predĺži nájomnú zmluvu s majiteľom bytu (p. L. P., bytom K. v K.). Povinný doposiaľ predmetný byt nevyprataval, napriek písomnému vyrozumeniu o zabezpečení náhradného bytu zo dňa 24.4.2006.»

Obsahom návrhu boli tiež prílohy (dôkazy na preukázanie materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu), a to zmluva o sprostredkovaní prenájmu nehnuteľností uzavretá oprávnenou na strane záujemcu, oznámenie sprostredkovateľa o zabezpečení náhradného bytu pre sťažovateľa, vyhlásenie podľa § 5 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 189/1992 Zb. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 189/1992 Zb.“), návrh zmluvy o nájme bytových priestorov na dobu neurčitú, „výzva na vypratanie bytu“ adresovaná sťažovateľovi spolu s podacím lístkom k doporučenej zásielke.

Dňa 17. mája 2006 súdny exekútor požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sp. zn. Ex 238/06, ktoré okresný súd vydal 24. mája 2006 .

Dňa 17. júna 2006 súdny exekútor doručil sťažovateľovi upovedomenie o začatí exekúcie zo 14. júna 2006. Na základe toho podal sťažovateľ 19. júna 2006 námietky proti exekúcii a trovám exekúcie, ktoré odôvodnil takto: „*Oprávnená mi totiž doteraz nezabezpečila ani nekúpila náhradný primeraný byt, ani mi neučinila kvalifikovanú ponuku v zmysle citovaných rozsudkov, ...*

Pretože základ exekúcie pod bodmi 1 až 3 je nezákonný nemôžu byť zákonné ani predbežné trovy exekúcie ...“.

Okresný súd 28. júna 2006 uznesením sp. zn. 26 Er 2239/2006 námietky zamietol.

V odôvodnení uznesenia uviedol, že námietky povinného (sťažovateľa) preskúmal v intenciách ustanovenia § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, pričom dospel k záveru, že „*povinným namietaná skutočnosť nie je okolnosťou, ktorá by spôsobila zánik*

vymáhaného nároku, bránila by jeho vykonateľnosti alebo by inak spôsobovala neprípustnosť exekúcie“.

Svoje právne závery okresný súd oprel o skutkové zistenia, ku ktorým dospel na základe písomných dôkazov, ktoré predložila oprávnená (v namietanom uznesení sa vyskytuje písárska chyba „*povinná*“) spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, v odôvodnení uznesenia okresný súd uvádza: *„Podľa predložených písomných dôkazov, ktoré povinná predložila pri podaní návrhu na výkon exekúcie súd dospel k záveru, že oprávnená poskytla primeraný náhradný byt povinnému. Exekučný titul – rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 18 C 212/00 zo dňa 7. 6. 2001 potvrdený rozsudkom Krajského súdu Košice č. k. 13 Co 337/01 zo dňa 15. 11. 2001 nešpecifikuje náhradný byt, ktorý je oprávnená poskytnúť povinnému, čo do veľkosti alebo iných špecifických znakov.“*

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že skutkové zistenia okresného súdu, ktoré ho viedli k právnemu záveru o splnení povinnosti zabezpečenia náhradného bytu oprávnenou vychádzajú aj z dôkazu predloženého oprávnenou, ktorým bol návrh zmluvy o nájme bytových priestorov na dobu neurčitú zaslaný sťažovateľovi 24. apríla 2006, teda nie z predošlého návrhu „*zmluvy o nájme*“ bytu na dobu určitú (jeden rok) z 1. júla 2002, na ktorý sa odvoláva sťažovateľ vo svojej sťažnosti.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za

následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV ÚS 43/04).

Podľa § 712c ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), ak tento zákon neustanovuje inak, nájomca nie je povinný vystáť sa z bytu a byt vypratať, kým nie je pre neho zabezpečená zodpovedajúca bytová náhrada.

Podľa § 712c ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia osobitného zákona (zákon č. 189/1992 Zb.) o zabezpečení bytovej náhrady a prístrešia platia primerane.

Podľa § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 Zb. zabezpečením bytovej náhrady je pre účely tohto zákona predloženie písomného vyhlásenia osoby, ktorá poskytne náhradné ubytovanie, o tom, že uzavrie zmluvu o nájme alebo podnájme bytu s osobou, ktorá má vypratať byt.

Vychádzajúc zo zistených okolností a opierajúc sa o citované ustanovenia relevantnej právnej úpravy ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného uznesenia sa okresný súd vysporiadal s námietkou sťažovateľa v dostatočnej miere, v súlade s podstatou a účelom príslušnej právnej úpravy (predovšetkým § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 Zb.), takým spôsobom, že vyvodené právne závery korešpondujú so skutkovými zisteniami.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Ústavný súd teda odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu už nerozhodoval o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal zrušenia uznesenia okresného súdu sp. zn.

26 Er 2239/2006 z 28. júna 2006, ako aj priznania trov právneho zastúpenia právnej zástupkyňi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2007